

OLIMPIADA DE LECTURĂ *LECTURA CA ABILITATE DE VIAȚĂ-LAV*
etapa județeană, 29 ianuarie 2017

Secțiunea liceu – lector experimentat, nivelul 3 – clasele a IX-a și a X-a

Înainte de a răspunde la cerințele formulate, citește cu atenție următoarele precizări:

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- În cazul subiectelor care presupun încadrarea într-o limită de rânduri, vei numerota fiecare rând pe care îl vei scrie.
- În cazul cerințelor în care limita maximă de rânduri este precizată, nu se vor lua în considerare rândurile excedentare.
- Timpul de lucru este de 3 ore.

Citește cu atenție fiecare text, apoi cerințele și răspunde la fiecare dintre acestea.

SUBIECTUL I

30 de puncte

FALSUL

de Eric-Emmanuel Schmitt

Se poate spune că au existat două Aimée Favart. O Aimée de dinainte de despărțire. O Aimée de după.

Când Georges a anunțat-o că o părăsește, Aimée a avut nevoie de câteva minute ca să fie sigură că nu e vorba de un coșmar sau de o glumă. Oare chiar el vorbea? Ei i se adresa oare? Odată admis faptul că realitatea îi dădea lovitura asta grea, se mai strădui să verifice că rămâne în viață. Diagnosticul era însă foarte complicat: inima i se oprise în piept, sângele nu mai circula, o tăcere rece ca marmura îi împietrise organele, o înțepeneală a ochilor o împiedica să mai clipească... Dar pe Georges continua să-l audă – „înțelegi, draga mea, nu mai pot să continui, totul are un sfârșit” –, să-l vadă – aureole de sudoare îi udao cămașa la subsuori –, să-l simtă – acea aromă tulburătoare: miros de bărbat, de săpun și de lenjerie împrăștiată cu lavandă... Cu surprindere, aproape cu decepție, trase concluzia că supraviețuia.

Blând, atent, amabil, Georges repeta întruna fraze care se băteau cap în cap: anunța că pleacă și pretindea că asta nu era chiar atât de grav.

— Am fost fericiți împreună. Cele mai frumoase clipe de fericire ție ți le datorez. Sunt sigur că voi muri gândindu-mă la tine. Cu toate astea, sunt cap de familie. M-ai fi iubit oare dacă aș fi fost un bărbat obișnuit, un bărbat care se eschivează, un bărbat care își neglijează angajamentele, soția, casa, copiii, nepoții?

Ei îi venea să urle „da, te-aș fi iubit așa, un bărbat obișnuit, de fapt asta și aștept de la tine din prima zi”, și totuși, după obiceiul ei, nu scoase o vorbă. Să nu-l rănească. Mai ales să nu-l rănească. Fericirea lui Georges i se părea lui Aimée mai importantă decât propria ei fericire: așa îl iubise vreme de douăzeci și cinci de ani, uitând de sine.

Georges continuă:

— Soția mea a dorit mereu ca spre sfârșitul vieții noastre să ne retragem în sudul Franței. Peste două luni ies la pensie, așa am cumpărat o vilă la Cannes. Ne vom muta acolo în vara asta. [...]

L-a cercetat atentă pe sexagenarul de la picioarele ei și a avut dintr-odată impresia că îi era cu totul străin. Dacă partea rațională a minții ei nu i-ar fi suflat că era vorba de Georges, omul pe care îl iubea de douăzeci și cinci de ani, s-ar fi sculat strigând: „Cine ești? Ce cauți la mine acasă? Și cine îți dă voie să mă atingi?”

Aceea a fost clipa – clipa în care crezuse că el se schimbă – când ea s-a schimbat. Deasupra acelei larve cu păr cănit care se smiorcăia salivând pe genunchii și pe mâinile ei, Aimée Favart se metamorfoză în cea de-a doua Aimée Favart. Cea de după. Cea care nu mai credea în dragoste. [...]

Firma la care era angajată avea probleme, oamenii îl regretau pe domnul Georges, fostul director. Avură loc remanieri, se întocmi un plan de disponibilizări și, la cincizeci de ani, Aimée Favart, fără să fie cu adevărat surprinsă, se pomeni în șomaj.

Trecu prin niște stagii neînsemnate și cursuri de formare infantilizante, își căută fără prea mare tragere de inimă un alt serviciu și avu probleme bănești. Fără nostalgii, își duse cutia cu bijuterii la un misit.

— Cât vreți să obțineți pe ele, doamnă?

— Habar n-am, asta mi-o vei spune dumneata.

— Vedeți dumneavoastră... nu se află aici nimic de valoare. Nu aveți decât bijuterii fantezie, nicio piatră de valoare, nici aur masiv, nimic ce ar putea...

— Bănuiam; el e cel care mi le-a oferit.

— Ei?

— Cel care pretindea că e bărbatul vieții mele. Îmi dădea podoabe de doi bani, cum făceau conchistadorii spanioli cu indienii din America. Și știi ceva? Eram atât de bleagă, încât îmi făcea plăcere. Așadar, astea nu valorează nimic?

— Nu mare lucru.

— Era un ticălos, nu-i așa?

— Nu știu, doamnă. Cert e că atunci când iubești o femeie...

— Ei bine?

— Când iubești o femeie, nu-i oferi asemenea bijuterii.

— A! vedeți! Eram sigură. [...]

Când plecă din magazin cu trei bancnote amărâte, inima ei era plină de bucurie: un specialist îi confirmase că Georges nu era decât o lichea josnică. [...]

Trecând în salon ca să-și hrănească papagalii, se opri în fața tabloului care se afla deasupra coliviei și fu cât pe ce să se înece de furie.

— Tabloul meu de Picasso! Încă o dovadă că mă credea idioată!

Pânza, un joc de forme dispersate, un puzzle alcătuit dintr-un chip, un ochi colo, nasul deasupra, o ureche în mijlocul frunții, înfățișa o femeie cu copilul ei. Georges se purtase cam ciudat în ziua când i-o adusese? Livid, cu buzele palide ca ceara, i-o întinsese tremurând și îi spusese gâfâind.

— Uite, mă răscumpăr. Nu se va putea spune că n-am fost, măcar o dată, generos cu tine.

— Ce este?

— Un Picasso.

Ea scosese pânza care învelea tabloul, îl contemplase și repetase ca să se convingă:

— Un Picasso?

— Da.

— Autentic?

— Da. [...]

Pentru binele ei, o sfătuisese să afirme că tabloul era fals.

— Înțelegi, draga mea, e improbabil ca o mărunță secretară, care locuiește într-un bloc modest, să posede un Picasso. Oamenii și-ar bate joc de tine.

— Ai dreptate.

— Mai rău chiar. Dacă cineva ar ghici adevărul, ai fi cu siguranță ținta unei spargerii. Cea mai bună asigurare pentru tine, crede-mă, e să declari, atâta timp cât nu te desparți de tablou, că e un fals.

Astfel, Aimée prezentase tabloul puținelor persoane care pătrunseseră în apartamentul ei drept „Tabloul meu semnat Picasso, un fals, firește”, însoțind gluma cu un hohot de râs, ca să-i dea greutate.

Acum, viclenia lui Georges i se părea diabolică: o obligase să insinueze că tabloul ei semnat Picasso era fals ca să-o facă să creadă că era vorba de unul adevărat!

Totuși, în cursul săptămânilor următoare, trecu prin stări contradictorii: pe de-o parte, era sigură de escrocherie, pe de altă parte, încă mai trăgea nădejde că se înșală. Știa că, orice ar afla despre tablou, tot va fi dezamăgită. Dezamăgită că se va pomeni săracă sau dezamăgită că va fi nevoită să-i recunoască ceva merite lui Georges.

Rama în fața căreia se proțăpea devenea un ring în care se înfruntau fosta Aimée și cea nouă; prima crezuse în dragoste și în adevăratul Picasso, cea de-a doua vedea falsitatea lui Georges și a tabloului semnat Picasso.

Ajutorul de șomaj fiind pe sfârșite, Aimée încercă să-și găsească de lucru. La interviurile de angajare, nu avea niciun atu, într-atât era acum de obsedată să nu mai fie trasă pe sfoară: angajatorii dădeau peste o femeie dură, necomunicativă, care cumula vârsta, exigențele financiare și o fire dificilă, incapabilă de concesi, gata să bănuiască oricând că va fi exploatată, punându-se mereu în defensivă, astfel încât părea agresivă. Fără să-și dea seama, se excludea singură din cursa în care voia să se angajeze.

Când ajunse la fundul sacului, își dădu seama că, fără o soluție imediată, risca să cadă în sărăcie. Din reflex, dădu fuga spre birouașul cu facturi, scotoci cu înfrigurare în sertar în căutarea unei hârtii pe care notase numărul și dădu telefon la Cannes.

Îi răspunse o menajeră, care înregistră rugămintea și se pierdu în tăcerea unei locuințe vaste. Apoi Aimée auzi pași și recunoscă respirația scurtă, neliniștită, a lui Georges. [...]

— Georges, te rog, ajută-mă, spuse ea în chip de concluzie.

— Vinde tabloul de Picasso.

Crezu că n-a auzit bine. Cum? Îndrăzne...

— Da, draga mea, nu-ți rămâne decât să vinzi tabloul de Picasso. De asta ți l-am oferit. Ca să te pun la adăpost de nevoi, din moment ce nu te puteam lua în căsătorie. Du-te și vinde tabloul de Picasso.

Aimée închise gura ca să nu urle. Așa deci, până și acum, tot o idioată o considera!

— Du-te la Tanaev, pe Rue de Lisbonne, la numărul 21. De acolo l-am cumpărat. Ai grijă să nu te tragă pe sfoară. Cere să vorbești cu Tanaev tatăl. Vezi că trebuie să închid. Vine nevastă-mea. La revedere, draga mea, mă gândesc mereu la tine.

Închisese deja. Laș și dezertor. Așa cum fusese mereu.

Ce palmă! Ce palmă primise! Bine i-a făcut! Nu trebuia să-l sune.

Umilită, Aimée se înfipse în fața tabloului și își descărcă nervii.

— Niciodată n-am să mă duc la vreun negustor ca să capăt confirmarea că am fost o proastă, iar Georges, o secătură, asta știam deja, foarte mulțumesc.

Cu toate astea, două zile mai târziu, cum compania de electricitate amenința că îi taie curentul, urcă într-un taxi și dădu comanda:

— La Tanaev, pe Rue de Lisbonne, la numărul 21, vă rog.

Deși la adresa indicată nu era decât un magazin de haine pentru copii, coborî din mașină, cu tabloul împachetat sub braț, și trecu de portic.

— Probabil că lucrează în interior sau la etaj.

După ce parcurse de patru ori lista locatarilor de pe cele două aripi, căută un om de serviciu ca să afle de la el noile coordonate ale lui Tanaev, dar pricepu că imobilele bogătaşilor, spre deosebire de cele locuite de săraci, făceau apel la regii de salubritate anonime.

Înainte de a pleca, intră totuși în magazinul de îmbrăcăminte.

— Scuzați-mă, îl caut pe domnul Tanaev tatăl și credeam că...

— Tanaev? De zece ani a plecat.

— Știți cumva unde s-a mutat?

— Unde s-a mutat? Oamenii de soiul ăsta nu se mută, ăștia dispar. Și cu asta, basta.

— Ce vreți să spuneți?

— Când prada a fost adunată, trebuie să plece s-o ascundă undeva. Doar Dumnezeu mai știe pe unde o fi astăzi, în Rusia, în Elveția, în Argentina, în Bermude...

— Știți... mie... mi-a vândut un tablou cu niște ani în urmă...

— Biata de dumneata!

— De ce biata de mine?

Negustorul băgă de seamă că obrajii lui Aimée păliseră; îi păru rău că îl luase gura pe dinainte.

— Ascultă, dragă doamnă, eu unul nu știu nimic. Poate că tabloul dumitale e superb și face o avere. Poftim, am ceva pentru dumneata...

Căută o carte de vizită într-o cutie unde erau îngrămădite foi de hârtie.

— Uite. Du-te la Marcel de Blaminth, pe Rue des Flandres. Asta e cu adevărat un expert.

Când trecu pragul biroului lui Marcel de Blaminth, Aimée își pierdu speranța. Sub draperiile grele din catifea stacojie care absorbeau orice sunet și orice influență din exterior, strivită sub pânzele monumentale în rame aurite complicate, își dădu seama că nu se mai află în lumea ei.

O secretară impozantă purtând un coc ce semăna cu un coif îi aruncă o privire bănuitoare dindărătul ochelarilor cu rame de baga. Aimée își îndrugă povestea, arătă tabloul și femeia cu înfățișare de războinică o conduse într-un birou.

Marcel de Blaminth își măsură din ochi vizitatoarea înainte de a privi tabloul. Aimée avu impresia că e prețluită din cap până-n picioare, că el socotea proveniența și prețul fiecărui element din vestimentația sau din podoabele ei. Tabloului nu-i aruncă decât o privire. [...]

— Nu vă pun să plătiți consultația.

— Nu?

— Nu. N-are rost să mai adaug și eu o nenorocire la nenorocirile dumneavoastră. E un fals.

— Un fals?

— Un fals.

Ca să-și salveze obrazul, răspunse:

— Asta le-am spus și eu mereu tuturor.

Întoarsă acasă, Aimée agăță la loc tabloul deasupra coliviei cu papagali și se sili să dea dovadă de luciditate, o încercare prin care puțini oameni au prilejul să treacă. [...]

Portăreasa sună la ușă.

— Doamnă Favart, n-ați vrea să închiriați camera de oaspeți?

— Nu am cameră de oaspeți.

— Ba da, încăperea aia micuță care dă spre stadion.

— Acolo țin masa de călcat.

— Păi, dacă ați pune acolo un pat, ați putea s-o închiriați unor studenți. Universitatea e chiar alături, mereu vin fete să mă întrebe dacă nu sunt camere libere... Ați mai scoate un ban, până vă găsiți serviciu – în scurt timp, sunt sigură.

Intrând în cadă, mișcată, Aimée se simți obligată să-i mulțumească lui Dumnezeu, în care nu credea, că îi trimisese o soluție pentru problema ei.

În cursul celor zece ani care urmară, își închirie camera de oaspeți unor studenți care-și făceau studiile în campusul vecin. Acest venit suplimentar, adăugat ajutorului social, îi era suficient ca să subziste până la pensie. [...] Viața ar fi putut continua astfel vreme îndelungată dacă medicul n-ar fi detectat niște umflături suspecte pe corpul lui Aimée; se descoperi astfel un cancer generalizat. Vestea – pe care mai degrabă o ghici decât o află – îi dădu un sentiment de ușurare: nu mai avea nevoie să lupte pentru a supraviețui. Singura ei dilemă a fost aceasta: mai am oare nevoie să-mi închiriez camera anul ăsta?

În acea lună de octombrie, tocmai o acceptase, pentru al doilea an consecutiv, pe o tânără japoneză, Kumiko, studentă la chimie.

I se destăinui:

— Uite, Kumiko, sunt foarte bolnavă și va trebui să stau mult timp la spital. Nu cred că o să te mai pot găzdui.

Durerea tinerei fete o surprinse atât de mult, încât mai întâi se înșelă asupra cauzei, atribuind lacrimile angoasei pe care o trăia fata străină la gândul de se trezi în stradă; dar trebui în cele din urmă să admită că fata era cu adevărat mâhnită de ce i se întâmpla lui Aimée.

— Eu ajută dumneavoastră. Eu vine să vadă la spital. Eu gătește hrană bună. Eu are grijă dumneavoastră. Chiar dacă merge cameră cămin, eu avut mereu timp pentru dumneavoastră.

Biata fată, gândi Aimée, la vârsta ei eram la fel de naivă și de drăguță. Când va parcurge tot atâta drum ca mine, are s-o lase mai moale.

Încurcată și dezarmată de aceste demonstrații de afecțiune, Aimée nu avu curajul s-o alunge pe Kumiko și îi închirie camera în continuare.

Foarte curând, Aimée nu mai părăsi spitalul.

Kumiko venea în vizită seară de seară. Singura vizită.

Aimée nu se pricepea să primească atâta solitudine; uneori, aprecia zâmbetul lui Kumiko precum un balsam care îi îngăduia să creadă că omenirea nu era complet coruptă; alteori, de cum se ivea chipul zâmbitor al japonezei, se răzvrătea împotriva acelei intruziuni în agonia ei. Chiar nu putea fi lăsată să moară în pace! Kumiko pune schimbările astea de dispoziție pe seama bolii; de aceea, în ciuda bruftului ei, a insultelor și a acceselor de mânie, îi ierta totul celei țintuite la pat și n-o slăbea deloc cu compasiunea.

Într-o seară, japoneza comise o eroare de care nu-și dădu seama și care modifică întregul comportament al lui Aimée. Medicul îi mărturisise bolnavei că noul tratament avea rezultate dezamăgitoare. În traducere: Nu mai aveți mult. Aimée nici nu clipi. Simțea un fel de ușurare lașă, aceea pe care o poate aduce un armistițiu. Nu mai era nevoie să lupte. Gata cu tratamentele neplăcute. Gata cu tortura speranței. Nu mai avea decât să moară. Astfel că Aimée îi anunță lui Kumiko eșecul terapeutic cu un soi de seninătate. Dar japoneza reacționează visceral. Plânsete. Țipete. Îmbrățișări. Urlete. Acalmie. Iarăși lacrimi. Când își recăpătă glasul, Kumiko puse mâna pe telefonul mobil și sună trei persoane în Japonia; o jumătate de oră mai târziu, o anunță triumfătoare pe Aimée că, dacă avea să fie îngrijită acolo, pe insula ei, va beneficia de un tratament încă necunoscut în Franța.

Inertă, îndurând cu oboseală acea demonstrație de afecțiune, Aimée aștepta ca fata să plece. Puștoaica asta avea tupeul să-i strice moartea! Cum de putea s-o chinuie vorbindu-i din nou de vindecare?

Hotărî să se răzbune.

A doua zi, când Kumiko își arată năsucul galben la spital, Aimée își desfăcu brațele și o chemă.

— Kumiko, vino să mă îmbrățișezi!

După câteva lacrimi și tot atâtea îmbrățișări tandre, ea îi recită, pe un ton patetic întretăiat de suspine, o declarație de dragoste: Kumiko devenise fiica ei, în ochii ei, firește, fiica pe care nu o avusese și pe care visase s-o aibă, fiica ei care îi era alături în ultimele clipe și care o făcea să simtă că nu e singură pe lume.

— O, prietena mea, tânăra mea prietenă, marea mea prietenă, singura mea prietenă...

Făcu atât de bine variațiuni pe această temă, încât ajunse să se emoționeze singură, prefăcându-se mai puțin și exprimând mai mult.

— Cât ești de bună, Kumiko, bună cum eram și eu la vârsta ta, la douăzeci de ani, când credeam în dreptate, în dragoste, în prietenie. Ești la fel de naivă cum am fost și eu, sărmana mea Kumiko, și fără îndoială că ai să fii într-o zi la fel de dezamăgită ca mine. Dar ce-are a face? Rezistă, rămâi cât mai mult cu puțință așa cum ești ! Va veni timpul să fii trădată și deșeptă.

Deodată își veni în fire și își aminti de planul pe care-l pusese la cale. Răzbunarea. Așa că urmă:

— Ca să te răsplătesc și să-ți îngădui să crezi în bunătatea umană, vreau să-ti fac un cadou.

— Nu, nu vreau.

— Ba da, am să-ți las singurul lucru de valoare pe care-l posed.

— Nu, doamnă Favart, nu.

— Ba da, îți las moștenire tabloul meu de Picasso.

Tânăra fată rămase cu gura căscată.

— Știi tabloul de deasupra coliviei mele cu papagali. E un Picasso. Un Picasso autentic. Îl fac să treacă drept fals ca să nu atrag invidia sau hoții; totuși, crede-mă, Kumiko, e un Picasso autentic.

Înlemnită, fata se făcu lividă.

Aimée se înfioră o clipă. Oare mă crede? Bănuiește cumva că e o prefăcătorie? Se pricepe oare la artă? Lacrimile țâșniră de sub pleoapele oblice și Kumiko începu să geamă, deznădăjduită:

— Nu, doamnă Favart, dumneavoastră păstrați Picasso, vă faceți bine. Dacă vinde Picasso, eu iau pe dumneavoastră în Japonia la nou tratament.

Uf, mă crede, se gândi Aimée, care protestă pe dată:

— E pentru tine, Kumiko, pentru tine, insist. Hai, să nu mai pierdem vremea, nu mai am decât câteva zile de trăit. Am pregătit actele de donație. Du-te repede să cauți niște martori pe coridor, așa am să mor cu cugetul împăcat.

În fața medicului și a infirmierei, Aimée semna documentele necesare; își puseră și ei parafa. Zguduită de lacrimi, Kumiko băgă foile în buzunar și făgădui să se întoarcă a doua zi la prima oră. Stătu insuportabil de mult până să se hotărăască să plece și îi trimise pupici până ce dispăru în capătul culoarului.

Ușurată, în sfârșit singură, Aimée adresă un zâmbet tavanului.

Biată toantă, gândi ea, visează că ești bogată: ai să fii și mai dezamăgită după moartea mea. Atunci măcar vei avea un motiv serios ca să plângi. Ei, și până atunci sper să nu te mai văd niciodată.

Cu siguranță că Dumnezeu, în care Aimée nu credea, o auzi, căci, în zori, intră în comă și peste câteva zile, fără să-și mai dea seama, o doză de morfină o făcu să se stingă.

Patruzeci de ani mai târziu, Kumiko Kruk, posesoarea celei mai mari averi din Japonia, regina industriei cosmetice mondiale, de acum ambasadoare UNICEF, o doamnă în vârstă adorată de mass-media pentru succesele, carisma și generozitatea ei, își justifica în fața presei acțiunile umanitare:

— Investesc o parte din beneficii în lupta împotriva foametei și în distribuirea de îngrijiri medicale celor mai săraci în amintirea unei bune prietene franțuzoaice din tinerețea mea, Aimée Favart, care mi-a oferit, pe patul de moarte, un tablou de Picasso a cărui vânzare mi-a permis să-mi întemeiez compania. Deși nu mă cunoștea bine, a ținut să-mi facă acest cadou inestimabil. Așa că mi s-a părut întotdeauna logic ca beneficiile mele, la rândul lor, să ajute alți necunoscuți. Femeia aceea, Aimée Favart, era toată numai dragoste. Credea în bunătatea omenească mai mult ca oricine altcineva. Mi-a transmis valorile ei morale, iar acest lucru, dincolo de prețiosul Picasso, este, fără îndoială, darul ei cel mai frumos.

traducere de Ileana Cantuniari

A. (2 puncte: 0,5 puncte pentru fiecare răspuns corect)

Scrie, pe foaia de concurs, litera corespunzătoare răspunsului corect.

1. Plecarea de la firmă a lui Georges este generată de:

- a. cumpărarea unei vile la Cannes;
- b. disponibilizarea sa;
- c. pensionarea sa;
- d. problemele firmei.

2. Relația dintre Aimée și Georges a durat:

- a. 15 ani;
- b. 20 de ani;
- c. 25 de ani;
- d. 30 de ani.

3. Atitudinea lui Aimée față de Kumiko se schimbă atunci când fata:

- a. caută remedii pentru starea ei de sănătate;
- b. îi mărturisește că o va ajuta;
- c. o roagă să o găzduiască încă un an;
- d. refuză tabloul.

4. Martorii donației făcute de Aimée sunt :

- a. avocatul și Kumiko;
- b. avocatul și notarul;
- c. medicul și infirmiera;
- d. medicul și notarul.

B. (4 puncte: 0,5 p. pentru fiecare idee plasată corect)

Stabilește ordinea logică și temporală a următoarelor idei din text, apoi notează pe foaia de concurs doar cifrele corespunzătoare acestora, într-o casetă similară celei de mai jos:

--	--	--	--	--	--	--	--

1. Aimée află că este bolnavă.
2. Aimée află că Tanaev a dispărut.
3. Aimée ascultă sfatul portăresei.
4. Aimée decide să doneze tabloul.
5. Aimée este anunțată că nu mai are mult de trăit.
6. Aimée Favart este părăsită de Georges.
7. Georges o sfătuiește pe Aimée să vândă tabloul de Picasso.
8. Marcel de Blaminth afirmă că tabloul este un fals.

C. (12 puncte: 3 puncte pentru răspunsul corect la fiecare din cerințe)

Răspunde, pe foaia de concurs, formulând enunțuri, la fiecare din următoarele cerințe:

1. Precizează funcția pe care a avut-o Aimée la firma în care a lucrat.
2. Menționează locul în care păstra Aimée tabloul primit de la Georges.
3. Explică motivul pentru care Aimée este încredințată că tabloul este un fals.
4. În text există următoarea secvență: „Se poate spune că au existat două Aimée Favart. O Aimée de dinainte de despărțire. O Aimée de după.” Prezintă, în cel mult 10 rânduri, semnificația secvenței, evidențiind caracteristicile celor două Aimée Favart.

D. (12 puncte)

Unul dintre prietenii tăi a postat pe facebook următoarea afirmație: „*Falsul* de Eric-Emmanuel Schmitt – o povestire interesantă pe care aş concentra-o astfel: când sentimentele sunt autentice nu se poate vorbi despre falsuri”.

Redactează un text de cel mult 30 de rânduri care să reprezinte răspunsul tău la această postare. În redactarea răspunsului tău vei formula două argumente care să-ți susțin poziția în raport cu afirmația dată și te vei raporta și la finalul povestirii.

SUBIECTUL al II-lea

20 de puncte

STATUTUL ELEVULUI

CAPITOLUL AL II-LEA

Drepturile elevilor

Art. 6.

(1) Elevii, ca membri ai comunității școlare, beneficiază de toate drepturile și îndeplinesc toate îndatoririle pe care le au în calitate de elevi și cetățeni.

(2) Elevii au dreptul la respectarea imaginii, demnității și personalității proprii. [...]

Drepturi de asociere și de exprimare

Art. 10.

Elevii beneficiază de următoarele drepturi de asociere:

a) dreptul de a forma, adera și participa la grupuri, organizații, structuri sau mișcări care promovează interesele elevilor, inclusiv la grupuri și organizații non-formale, economice, sociale, recreative, culturale sau altele asemenea, în condițiile legii;

b) dreptul la protest, în condițiile prevăzute de legislația în vigoare, fără perturbarea orelor de curs;

c) dreptul la reuniune, în afara orarului zilnic. Activitățile pot fi organizate în unitatea de învățământ preuniversitar, la cererea grupului de inițiativă, numai cu aprobarea consiliului de administrație. Exercițarea dreptului la reuniune nu poate fi supusă decât acelor limitări care sunt prevăzute de lege și care sunt necesare într-o societate democratică, în interesul siguranței naționale, al ordinii publice, pentru a proteja sănătatea și moralitatea publică sau drepturile și libertățile altora; [...]

f) dreptul de a publica reviste, ziare, broșuri și alte materiale informative, precum și de a le distribui elevilor din unitatea de învățământ preuniversitar, fără obligația unității de învățământ de a publica materialele. Este interzisă publicarea și distribuirea de materiale care aduc atingere securității naționale, ordinii publice, drepturilor și libertăților cetățenești, care constituie atacuri xenofobe, denigratoare sau discriminatorii.

CAPITOLUL AL III-LEA

Îndatoririle/obligățiile elevilor

Art. 14

Elevii au următoarele îndatoriri:

- a) de a frecventa toate cursurile, de a se pregăti la fiecare disciplină de studiu, de a dobândi competențele și de a-și însuși cunoștințele prevăzute de programele școlare;
- b) de a respecta regulamentele și deciziile unității de învățământ preuniversitar;
- c) de a avea un comportament civilizat și de a se prezenta la școală într-o ținută vestimentară decentă și adecvată și să poarte elemente de identificare în conformitate cu legislația în vigoare și cu regulamentele și deciziile unității de învățământ preuniversitar. Ținuta vestimentară sau lipsa elementelor de identificare nu poate reprezenta un motiv pentru refuzarea accesului în perimetrul școlii;
- d) de a respecta drepturile de autor și de a recunoaște apartenența informațiilor prezentate în lucrările elaborate;
- e) de a elabora și susține lucrări la nivel de disciplină/modul și lucrări de absolvire originale;
- n) de a manifesta înțelegere, toleranță și respect față de întreaga comunitate școlară: elevii și personalul unității de învățământ.

A. (8 puncte: 2 puncte pentru fiecare răspuns corect)

Formulează, sub formă de enunțuri, răspunsuri la fiecare din următoarele cerințe, prin valorificarea textului citat:

1. Menționează două dintre motivele care pot duce la interzicerea publicării unor materiale de către elevi.
2. Formulează, într-un enunț, definiția comunității școlare, valorificând textul dat.
3. Precizează o condiție care poate limita exercitarea dreptului la reuniune a elevilor.
4. Ilustrează, cu două exemple din experiența ta, ce presupune respectarea imaginii, demnității și personalității proprii a elevului.

B. (12 puncte)

Imaginează-ți că ai fost invitată la o emisiune radio pe tema *Statutului elevului*. Redactează un text de cel mult 20 de rânduri, care să reprezinte intervenția ta și în care îți prezinți viziunea asupra relației dintre drepturile și îndatoririle elevilor. În textul tău vei face referire atât la fragmentul citat, cât și la experiența ta de elev.

SUBIECTUL al III-lea

10 puncte

Se vor acorda câte 2 puncte pentru cerințele 1-3 și 3 puncte pentru cerința 4

Privește cu atenție caricatura de mai jos, realizată de Costel Pătrășcan, apoi răspunde, în enunțuri, la următoarele cerințe:

1. Numește pe cine reprezintă cele două personaje din caricatura dată.
2. Menționează ce conține bula de dialog asociată personajului din dreapta.
3. Precizează o asemănare ce se poate stabili între preocupările celor două personaje.
4. Prezintă, în cel mult 10 rânduri, mesajul pe care îl transmite caricatura.

